

Knjiga proroka Daniela - Sto sedamnaest

Otkrivanje uskoro nadolazećega zakona o nedjelji: tipološka analiza znaka za bijeg

Jeff Pippenger

2024-03-05

Sestra White poistovjećuje uskoro dolazeći nedjeljni zakon sa „znakom“ koji je bio pralikovan rimskim vojskama što su opkolile Jeruzalem godine 66., te pritom prepoznaje skupinu onih koji imaju oči, a ne vide, i uši, a ne čuju.

„Vječnost se proteže pred nama. Zastor će se uskoro podignuti. Mi koji zauzimamo ovaj svečan i odgovoran položaj, što činimo, o čemu razmišljamo, kad se držimo svoje sebične ljubavi prema udobnosti, dok duše propadaju oko nas? Jesu li naša srca postala posve neosjetljiva? Zar ne možemo osjetiti ili razumjeti da imamo djelo koje trebamo izvršiti za spasenje drugih? Braćo, pripadate li onoj skupini koja, imajući oči, ne vidi, i imajući uši, ne čuje? Zar vam je Bog uzalud dao spoznaju svoje volje? Zar vam je uzalud slao opomenu za opomenom? Vjerujete li izjavama vječne istine o onome što će uskoro doći na zemlju, vjerujete li da Božji sudovi vise nad narodom, a ipak možete i dalje sjediti spokojno, lijeni, nemarni, skloni užiticima?“

„Sada nije vrijeme da Božji narod usmjerava svoje sklonosti ili sabire svoje blago na ovome svijetu. Nije daleko vrijeme kada ćemo, poput ranih učenika, biti prisiljeni potražiti utočište na pustim i osamljenim mjestima. Kao što je opsada Jeruzalema od strane rimskih vojski bila znak za bijeg judejskim kršćanima, tako će i preuzimanje vlasti od strane našega naroda u dekretu kojim se nameće papinska subota biti upozorenje nama. Tada će biti vrijeme da napustimo velike gradove, kao pripravu za napuštanje manjih, radi povučenih domova na skrovitim mjestima među planinama.“ Testimonies, svezak 5, 464.

Skorašnji zakon o nedjelji u Sjedinjenim Državama znak je upozorenja (znak), „da se napuste veliki gradovi, kao priprava za napuštanje manjih radi povučenih domova na osamljenim mjestima među planinama.“ Laodicejski adventizam uglavnom nije svjestan da kriza zakona o nedjelji u Sjedinjenim Državama ispunjava „znak“ o kojemu se govori u Velikoj borbi. On je predložen „znakom“ na početku tri i pol godine. „Znak“ koji se ispunio pri prvoj opsadi Jeruzalema, koja se zbila godine 66., predodražuje „stjeg“ koji se podiže pri skorom dolasku zakona o nedjelji.

Stvarno razorenje Jeruzalema izvršio je Tit godine 70. po Kr., a Titovu opsadu unaprijed je prvi predložila opsada Cestija godine 66. po Kr., jer Isus uvijek kraj neke stvari prikazuje njezinim početkom. Početna opsada pod Cestijem bila je onaj „znak“ za bijeg koji je Isus dao, a ne Titova opsada. Jedna je bila opsada na početku, druga je bila opsada na kraju.

„Nijedan kršćanin nije poginuo u razorenju Jeruzalema. Krist je svojim učenicima dao upozorenje, i svi koji su vjerovali Njegovim riječima bdjeli su čekajući obećani znak. ‘A kad vidite da je Jeruzalem opkoljen vojskama’, rekao je Isus, ‘znajte da se približila njegova

pustoš. Tada oni koji budu u Judeji neka bježe u gore, a koji budu usred njega neka iziđu.’ Luka 21,20.21. Nakon što su Rimljani pod Cestijem opkolili grad, neočekivano su odustali od opsade upravo onda kada je sve izgledalo povoljno za neposredan napad. Opsjednuti, očajavajući da bi otpor mogao uspjeti, bili su na samom rubu predaje, kad je rimski vojskovođa povukao svoje snage bez i najmanjeg vidljivog razloga. No Božja milosrdna providnost upravljala je događajima na dobro Njegova naroda. Obećani znak bio je dan budnim kršćanima, i sada se pružila prilika svima koji su to htjeli da poslušaju Spasiteljevo upozorenje. Događaji su bili tako vođeni da ni Židovi ni Rimljani ne ometu bijeg kršćana. Kad se Cestije povukao, Židovi su, izletjeviši iz Jeruzalema, pošli u potjeru za njegovom vojskom u uzmagu; i dok su obje vojske tako bile potpuno zaokupljene, kršćani su imali priliku napustiti grad. U to je vrijeme i zemlja bila očišćena od neprijatelja koji bi ih mogli nastojati presresti. U vrijeme opsade Židovi su bili okupljeni u Jeruzalemu da bi slavili Blagdan sjenica, te su tako kršćani po svoj zemlji mogli pobjeći neometano. Bez odlaganja pobjegli su na sigurno mjesto — u grad Pelu, u zemlji Pereji, s onu stranu Jordana.” Velika borba, 30.

Opsada Jeruzalema od strane Cestija godine 66. ispunila je upozoravajući „znak” koji je Krist zabilježio za kršćane te povijesti, ali opsada Tita 70. godine po Kr. nije pružila nikakav „znak” za bijeg. U toj opsadi u gradu više nije ostalo nijednoga kršćanina, a ta je posljednja opsada dovela do razorenja Jeruzalema, i u razorenju Jeruzalema „nijedan kršćanin nije poginuo”, jer su kršćani pobjegli na početku te povijesti.

„Židovske snage, goneći Cestija i njegovu vojsku, oboriše se na njihovu pozadinu s takvom žestinom da im zaprijetiše potpunim uništenjem. Rimljani su se jedva uspjeli povući. Židovi su umaknuli gotovo bez gubitka te se sa svojim plijenom pobjedonosno vratili u Jeruzalem. Ipak, taj prividni uspjeh donio im je samo zlo. Nadahnuo ih je onim duhom tvrdokorna otpora prema Rimljanima koji je ubrzo na osuđeni grad navukao neizrecivu nevolju.“

„Strašne su bile nevolje koje su zadesile Jeruzalem kada je Tit ponovno započeo opsadu. Grad je bio opkoljen u vrijeme Pashe, kada su se milijuni Židova okupili unutar njegovih zidina.” Velika borba, 31.

Od blagdana Sjenica godine 66. do Pashe godine 70. jesu tri i pol godine, što proročki iznosi tisuću dvjesto i šezdeset dana. Od godine 66. do godine 70. poganski je Rim pogazio Svetište i vojsku, upravo kao što je papinski Rim gazio sveti grad četrdeset i dva mjeseca od godine 538. do 1798.

Ali dvorište što je izvan hrama izostavi i ne mjeri ga, jer je dano poganima; i oni će gaziti sveti grad četrdeset i dva mjeseca. Otkrivenje 11:2.

I poganski Rim i papinski Rim gazili su Jeruzalem tisuću dvjesto i šezdeset dana (godina), čime se utvrđuje da će suvremeni Rim gaziti duhovni Jeruzalem posljednjih dana tijekom simboličnog razdoblja od tisuću dvjesto i šezdeset dana. To će simbolično razdoblje započeti uskoro nadolazećim nedjeljnim zakonom u Sjedinjenim Državama, kada smrtonosna rana bude izliječena.

I vidjeh jednu od njegovih glava kao smrtno ranjenu; ali njegova smrtonosna rana bijaše izliječena; i sav se svijet zadivi za zvijeri. I pokloniše se zmaju koji dade vlast zvijeri; i pokloniše se zvijeri govoreći: Tko je kao zvijer? tko se može zaratiti s njom? I dano joj bi usta

da govori velike stvari i hule; i dana joj bi vlast da djeluje četrdeset i dva mjeseca. Otkrivenje 13:3–5.

Simbolična četrdeset i dva mjeseca papinskog progonstva jest „čas” krize nedjeljnog zakona. Taj „čas” započinje „znakom” (barjakom), a završava „znakovima”. „Znak” barjaka pri nedjeljnom zakonu potaknut će sve kršćane koji su još u Babilonu da pobjegnu na slavu svetu goru koja je uzvišena (podignuta) iznad drugih brežuljaka.

I dogodit će se u posljednje dane: gora Doma Gospodnjega bit će utvrđena vrh gora i uzdignuta iznad brežuljaka, i k njoj će pritjecati svi narodi. I mnogi će pukovi poći i reći: Dođite, uzidimo na goru Gospodnju, u Dom Boga Jakovljeva; i on će nas naučiti svojim putovima, i hodit ćemo njegovim stazama. Jer iz Siona će izaći Zakon, i riječ Gospodnja iz Jeruzalema. Izaija 2,2. 3.

Bijeg iz gradova pri izricanju dekreta kojim se nameće svetkovanje nedjelje bio je predoznačen i bijegom kršćana godine 66., i bijegom crkve godine 538., kada je pobjegla u pustinju.

I žena pobježe u pustinju, gdje ima mjesto pripravljeno od Boga, da je ondje hrane tisuću dvjesto i šezdeset dana. Otkrivenje 12,6.

Razorenje Jeruzalema od prve opsade do posljednje opsade trajalo je tri i pol godine, ali poruka upozorenja o nadolazećem razorenju bila je objavlјivana sedam godina: tri i pol godine prije prve opsade i tri i pol godine poslije.

„Sva predviđanja koja je Krist dao u vezi s razorenjem Jeruzalema ispunila su se do u tančine. Židovi su iskusili istinitost Njegovih riječi opomene: ‘Jer kakvom mjerom mjerite, onakvom će se i vama mjeriti.’ Matej 7,2.

„Pojavljivali su se znakovi i čudesa koja su nagovješćivala nesreću i propast. Usred noći neprirodna je svjetlost obasjavala hram i žrtvenik. Na oblacima pri zalasku sunca ocrtavala su se kola i ratnici okupljeni za boj. Svećenike koji su noću služili u Svetišu prestravili su tajanstveni zvukovi; zemlja se tresla, a čulo se mnoštvo glasova kako viču: ‘Podimo odavde.’ Velika istočna vrata, koja su bila tako teška da ih je jedva moglo zatvoriti dvadesetak ljudi, i koja su bila osigurana golemim željeznim prijevornicama učvršćenima duboko u popločanju od čvrsta kamena, otvorila su se o ponoći, bez ikakva vidljivog uzroka.—Milman, The History of the Jews, knjiga 13.”

„Sedam je godina jedan čovjek neprestano išao gore-dolje ulicama Jeruzalema, navješćujući nevolje koje su imale doći na grad. Danju i noću pjevao je divlju tužaljku: ‘Glas s istoka! glas sa zapada! glas od četiri vjetra! glas protiv Jeruzalema i protiv hrama! glas protiv zaručnika i zaručnica! glas protiv svega naroda!’—Ibid. To neobično biće bilo je utamničeno i bičevano, ali s njegovih usana nije izmakla nikakva tužba. Na uvrede i zlostavljanje odgovarao je samo: ‘Jao, jao Jeruzalemu!’ ‘jao, jao njegovim stanovnicima!’ Njegov upozoravajući vapaj nije prestao sve dok nije bio ubijen u opsadi koju je preorekao.” Velika borba, 29, 30.

Konačnom uništenju doslovnoga Jeruzalema godine 70. prethodili su „znakovi i čudesa” koji su označavali „nesreću i propast”. Znakovi upozorenja očitovali su se tri i pol godine prije prve opsade i tijekom tri i pol godine koje su vodile do uništenja. „Znakovi” (u množini) koji su

označavali nadolazeće uništenje nisu bili „znak“ upozorenja da se bježi, nego objava skorašnjega zaključenja vremena milosti.

U gaženju duhovnoga Jeruzalema od 538. do 1798., „znak“ upozorenja za bijeg bio je kada se pojavila grozota pustoši, kada se „otkrio“ „taj čovjek grijeha“ kao „sin propasti, koji se protivi i uzvisuje iznad svega što se zove Bog ili se štuje, tako da on kao Bog sjedi u hramu Božjemu, pokazujući sebe da je Bog.“

Kada dakle ugledate grozotu pustoši, o kojoj govori prorok Daniel, gdje stoji na svetome mjestu, (tko čita, neka razumije.) Matej 24:15.

Kad su kršćani onoga razdoblja prepoznali taj „znak“, pobjegli su u pustinju na tisuću dvjesto i šezdeset godina.

„Bila je potrebna očajnička borba da bi oni koji su željeli ostati vjerni čvrsto stajali protiv prijevara i gnusoba koje su bile prerusene u svećeničke haljine i uvedene u crkvu. Biblija nije bila prihvaćena kao mjerilo vjere. Učenje o vjerskoj slobodi nazivalo se herezom, a njegovi su pobornici bili omraženi i proganjani.

„Nakon duga i žestoka sukoba, malobrojni vjerni odlučili su raskinuti svaku zajednicu s otpalačkom crkvom ako se ona i dalje bude odbijala osloboditi zablude i idolopoklonstva. Uvidjeli su da je odvajanje bilo apsolutna nužnost žele li biti poslušni Božjoj riječi. Nisu se usuđivali trpjeti zablude pogubne za vlastite duše i davati primjer koji bi ugrozio vjeru njihove djece i djece njihove djece. Da bi osigurali mir i jedinstvo, bili su spremni učiniti svaki ustupak koji je bio u skladu s vjernošću Bogu; ali osjećali su da bi čak i mir bio preskupo plaćen žrtvovanjem načela. Ako bi se jedinstvo moglo postići jedino kompromisom istine i pravednosti, neka tada bude razdora, pa i rata.“ Velika borba, 45.

Približavajući se završetku tisuću dvjesto šezdeset godina papinskoga progonstva, bilo je „znakova“ (u množini), i kao i sa „znakovima“ na svršetku tisuću dvjesto šezdeset dana tijekom kojih je poganski Rim gazio doslovni Jeruzalem, ti „znakovi“ nisu bili znakovi za bijeg.

„Spasitelj daje znakove svojega dolaska, i više od toga, određuje vrijeme kada će se prvi od tih znakova pojaviti: ‘A odmah nakon nevolje onih dana sunce će pomrčati, i mjesec neće dati svoje svjetlosti, i zvijezde će pasti s neba, i sile će se nebeske uzdrmati: i tada će se pojaviti znak Sina čovječjega na nebu: i tada će proplakati sva plemena zemaljska, i ugledat će Sina čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim sa silom i velikom slavom. I poslat će svoje anđele s velikim glasom trube, i sabrat će njegove izabranike od četiri vjetra, od jednoga kraja nebesa do drugoga.’”

„Na svršetku velikoga papinskoga progonstva“, izjavio je Krist, „sunce će potamnjeti i mjesec neće davati svoje svjetlosti. Zatim će zvijezde padati s neba. I On kaže: ‘Naučite prispodobu od smokve; kad joj je grana već omekšala i potjerala lišće, znate da je ljeto blizu; tako i vi, kad vidite sve to, znajte da je blizu, na vratima.’ Matej 24,32.33, margina.

„Krist je dao znakove svojega dolaska. On izjavljuje da možemo znati kada je blizu, upravo pred vratima. O onima koji vide te znakove kaže: ‘Ovaj naraštaj neće proći dok se sve to ne

zbude.' Ti su se znakovi pojavili. Sada sa sigurnošću znamo da je Gospodnji dolazak blizu. 'Nebo će i zemlja proći', kaže On, 'ali moje riječi neće proći.'" Čeznja vjekova, 631, 632.

Kad je završavalo „tri i pol godine gaženja Jeruzalema” od strane papinskoga Rima, pojavio se niz „znakova” koji su označili Kristov dolazak i uveli milleritsku povijest. Milleritska se povijest treba ponoviti do samoga slova u posljednjim danima. Ti „znakovi”, koji su se pojavili „na završetku velikoga papinskog progonstva”, bili su predoznačeni „znakovima” koji su se pojavili pri završetku tri i pol godine gaženja Jeruzalema od godine 66. do 70. od strane poganskoga Rima. Stoga će, na temelju dvojice svjedoka, postojati „znak” stijega koji se podiže u času velikoga potresa, a koji je znak upozorenja na bijeg u povijesti suvremenoga Rima, a bit će i „znakova”, u množini, koji se zbivaju pri završetku razdoblja progonstva suvremenoga Rima u posljednjim danima.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Pročitajte 21. poglavlje Evanđelja po Luki. U njemu Krist daje upozorenje: ‘Pazite na se da vam srca kada ne otežaju u proždrljivosti, pijanstvu i životnim brigama te da vas onaj dan ne zatekne iznenada. Jer će kao zamka doći na sve koji prebivaju po svem licu sve zemlje. Bdijte dakle i molite se u svako doba da se uzmognete smatrati dostojnima izbjеći sve ovo i stati pred Sina Čovječjega’ (Luka 21,34–36).”

„Znakovi vremena ispunjavaju se u našem svijetu, a ipak su crkve općenito prikazane kao one koje drijemaju. Nećemo li uzeti opomenu iz iskustva ludih djevica, koje su, kada je odjeknuo poziv: ‘Evo zaručnika, izlazite mu u susret’, ustanovile da nemaju ulja u svojim svjetiljkama? I dok su one otišle kupiti ulje, zaručnik je s mudrim djevicama ušao na svadbenu gozbu, i vrata su se zatvorila. Kada su lude djevice stigle do svečane dvorane, primile su neočekivano odbijanje. Gospodar gozbe izjavio je: ‘Ne poznajem vas.’ Ostale su stajati vani na praznoj ulici, u tami noći.” Manuscript Releases, volume 15, 229.